

Do našeho textu zabloudili TULÁČCI – slova, která do něho nepatří. Proto si, než začneš číst, připrav tužku nebo pastelku, aby sis je mohl(a) hned označit.

Byl jednou jeden velice zlobivý a velice umíněný oslík. Jéje, jak ten byl zlobivý a umíněný! Když ho maminka poslala na pole pro hrst bodláčí na koláč, oslík si postavil hlavu: „*Nechci!*“

Když ho volala ke stolu, fňukal:

„*Nechci!*“

A když ho v osm večer posílala pšenice spát:

„*Nechci!*“

Ať po něm chtěla co po něm chtěla, na všechno měl jenom to své:

„*Nechci!*“

Jednoho dne šla maminka nakoupit. „*Milý oslíku,*“ řekla, „*bud' tady hodný a hezky na mne čekej a . . .*“

„*Nechci!*“ volal oslík.

Maminka z toho byla velice smutná. Ztrápeně pokývala hlavou a odešla, zatímco oslík křičel:

„*Nechci! Nechci! Nechci!*“

Když však viděl, že je doma sám, utišil se. Chvíli se ječmen díval nahoru, chvíli se díval dolů, a strašně se nudil.

„*Oslíku,*“ ozvalo se z díry, odkud vystrčila nos myška, „*pojd', budeme si hrát!*“

„*Nechci!*“

„*Taky dobře,*“ odsekla myška a zase zmizela.

Oslík by si byl rád hrál, jenže pusa mu sama ujela a už se nedalo nic dělat.

Naneštěstí znovu zavolal z plných plic:

„*Nechci! Nechci! Nechci!*“

A co se nestalo! Div divoucí! Stěna se rozestoupila a ze zdi vyšel zamračený stařec, nos nakřivo, oči nakřivo, pusu nakřivo. Stěna se za ním zase zavřela.

„*Jdi pryč!*“ křičel oslík. „*Škaredo, nechci tě . . . Jdi pryč!*“

Ale stařec jako by ještě rýže víc zkřivil nos a oči a ústa a mručel hrubým ochraptělým hlasem:

„*Nechci!*“

„*Ty?*“ osopil se oslík. „*Já nechci, ne ty! Jenom já mohu říkat ,nechci' . . .*“

Stařec se nejdřív křivě zasmál a pak se rozchechtal tak, prosa až se celá světnice třásla...

„*Já jsem přece děda Nechci. Volals mě tak dlouho, až jsem nakonec přišel. Tady mě máš. No co mlčíš?*“

Ted' dostal oslík strach.

„*Já. . . já jsem tě nevolal,*“ blekotal.

„*Vůbec jsem tě nevolal, žito to se ti jen zdálo. . . Jen jdi, jdi si.*“

Jdi si svou cestou !“

„*Nechci!*“ odpověděl však děda Nechci.

Celý sklíčený se oslík rozběhl přes celou světnici ke dveřím, ale nemohl je otevřít.

„*Tak se přece otevřete!*“ nakazoval jim vztekle, jenže dveře mu klidně odvětily:

„*Nechceme!*“

Ještě sklíčenější utíkal oslík k oknu. Lomcoval oves jím, ale okno se neotevřelo.

„*Otevři se, okno, prosím tě . . .*“

„*Nechci!*“ odpovědělo okno.

A tehdy se oslík posadil na podlahu a dal se do pláče.

„*Tak co mlčíš?*“ opakoval děda Nechci. Po celou dobu tu klidně stál a jen očima sledoval oslíka, jak pobíhá po světnici.

Ale oslík dál plakal a slzy mu kapaly na podlahu.

„*Nechci!*“ ozvala se náhle i podlaha a začala se prohýbat a vyhazovat, aby oslíka se sebe setřásla.

Ten se už strachy klepal. Vylezl si na stůl, ale stůl řekl rozhněvaně:

„*Nechci!*“

Oslík už nevěděl co dělat. Byl na konci sil a unaven padl na postel.

„*Nechci!*“ volala však i postel, takže oslík kukuřice už jen stál a vyděšeně se kolem sebe rozhlížel.

„*Tak co mlčíš?*“ zeptal se do třetice děda Nechci.

V tu chvíli se však za dveřmi ozvaly kroky. Děda Nechci přikročil ke stěně, ta se rozestoupila, nechala ho vejít a zase se za ním zavřela, jako by se byla nikdy nerozevřela.

„*Maminko!*“ volal šťastný oslík.

„*Maminko, to je dobře, že už jdeš!*“

Maminka vešla do světnice a udiveně se ho zeptala:

„*Copak je, milý oslíku ?*“

„*Víš,*“ oslík na to, „*chci. . . chci jít pro bodláky, chci jít v osm spát, chci jíst, chci. . . chci všechno. . . Všechno, maminko!*“

1. Dokážeš vybrat správnou odpověď? Zakroužkuj ji.

<p>1. Jaký byl oslík?</p> <ul style="list-style-type: none"> • zlobivý • hodný • poslušný • umíněný 	<p>4. V kolik hodin maminka posílala oslíka spát?</p> <ul style="list-style-type: none"> • v sedm hodin • v osm hodin • o půl osmé • o půl deváté
<p>2. Co chtěla maminka dělat z bodláčí?</p> <ul style="list-style-type: none"> • polévku • nákyp • koláč • džus 	<p>5. Kdo si chtěl s oslíkem hrát?</p> <ul style="list-style-type: none"> • kočka • pes • myš • včela
<p>3. Kam dopadaly oslíkovy slzy, když plakal?</p> <ul style="list-style-type: none"> • na peřiny • na podlahu • na okno • na stůl 	<p>6. Kdy děda Nechci odešel?</p> <ul style="list-style-type: none"> • když slyšel maminku • když slyšel kroky • když slyšel klíč v zámku • když slyšel hluk

2. Doplň chybějící slova a pokus se věty očíslovat tak, jak následovaly v textu za sebou. Pomůže ti úvodní text.

- Chvíli se díval nahoru, chvíli se díval dolů, a
- Celý sklíčený se oslík rozběhl přes ke dveřím, ale nemohl je otevřít.
- Když ho maminka poslala na pole pro na koláč, oslík si postavil hlavu: „*Nechci!*“
- „*Nechci!*“ volala však i, takže oslík už jen stál a se kolem sebe rozhlížel.
- Stařec se křivě zasmál a pak se tak, až se celá světnice třásla.
- Oslík by si byl rád hrál, jenže pusa mu a už se nedalo nic dělat.

3. Rozhodni, která z následujících vět je pravdivá a která není.

Vybarvi: A – ano, N – ne

1. Oslík lomcoval dveřmi a oknem.	A	N
2. Oslík řekl dědovi Nechci, aby šel svou cestou.	A	N
3. Když byl oslík na konci sil, padl unaveně na postel.	A	N
4. Oslík si nechtěl hrát.	A	N
5. Podlaha se pod oslíkem začala prohýbat a vyhazovat.	A	N
6. Oslík se strašně rád nudil.	A	N
7. Oslík se strachy klepal.	A	N
8. Když se maminka vrátila z nákupu, oslík byl šťastný.	A	N

4. Najdi k otázce správnou odpověď. K odpovědi přiřaď číslo otázky, ke které patří.

1	Jaké bylo oslíkovo neoblíbenější slovo?		Ze zdi.
2	Jaký hlas měl děda Nechci?		Dveře a okno.
3	Odkud přišel děda Nechci?		Nechci.
4	Kde se oslík dal do pláče?		Proč mlčí.
5	Co všechno zkoušel oslík otevřít, když chtěl před dědou utéci?		Hrubý a ochraptělý.
6	Na co se děda Nechci oslíka třikrát ptal?		Na podlaze.

